

การปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตถุของพุทธศาสนิกชน

ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

SELF – PERFORMANCE ACCORDING TO KIRIYAVATHU PRINCIPLE
OF BUDDHISTS IN SUANTANG SUB DISTRICT, LAMAE DISTRICT,
CHUMPORN PROVINCE.

สืบทพงษ์ ธรรมชาติ

มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

พระครูปริยัติกิจวิธาน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร 2. เพื่อเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน 3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ พุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร จำนวน 4,434 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 354 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบปลายปิด (Closed - ended) และแบบปลายเปิด (Open - ended) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t - test และ ค่า F - test และทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธี LSD (Least Significant Difference)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การนำหลักบุญกิริยาวัตร ไปใช้ในวิถีชีวิตของการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านภavana มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านทาน ส่วนด้านศีล มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ต่อเดือน โดยรวม อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ต่อเดือน ต่างกัน พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร พบว่า ชาวไทยพุทธได้เสนอแนะส่งเสริม มากที่สุดคือ ด้านทาน ข้อที่มีความถี่มากที่สุด คือควรจัดโครงการตลาดนัดคุณธรรมให้กับประชาชนบ้าง รองลงมาคือ ควรจัดกิจกรรมทางศาสนาให้ประชาชนมีส่วนร่วมอยู่เสมอ และควรจัดกิจกรรมให้ชาวไทยพุทธบำเพ็ญประโยชน์ในชุมชน

คำสำคัญ : การปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร

ABSTRACT

The objectives of this thesis were as follows : 1. To study Self – Performance According to Punkiriya Vatthu Principle of Buddhists in Suantang Sub District, Lamae District, Chumporn Province. 2. To compare Self – Performance According To Punkiriya Vatthu Principle Of Buddhists in Suantang Sub District, Lamae District, Chumporn Province in terms of sexes, ages, degrees of education, occupations and monthly incomes as differently. 3. To study the way to promote Self – Performance According to Punkiriya Vatthu Principle of Buddhists in Suantang Sub District, Lamae District, Chumporn Province. The population composed of Buddhists in Suantang Sub District, Lamae District, Chumporn Province. There are about 4,434 persons. Sample size by Krejcie and Morgan’s

table measurement. The samples were amount 354 persons. The data collection by questionnaire both closed and open end questions. then analyzed using a computer software program. The statistics applied in the process were percentage, arithmetic mean, standard deviation. The hypothesis was tested with t-test, F-test and LSD method (Least Significant Difference)

The findings were as follows:

1. Self – performance according to Punkiriya Vatthu principle of Buddhists in Suantang sub district, Lamae district, Chumporn province by overview was at more level. When considered in each aspect found that the aspect of Pavana was the highest mean and followed up the aspect of Dana and the aspect of Sila was the lowest mean, classified in terms of sexes, ages, degrees of education, occupations and monthly incomes by overview was at more level.

2. The comparative result on Self – performance according to Punkiriya-Vatthu principle of Buddhists in Suantang sub district, Lamae district, Chumporn province in terms of sexes, ages, degrees of education, occupations, and monthly incomes found that there were not different as statistically significant at 0.05.

3. There were some points of suggestions on Self – performance according to Punkiriya Vatthu principle of Buddhists in Suantang sub district, Lamae district, Chumporn province. There were found that the highest frequency was the aspect of Dana in the list on there should have the virtue camping project to people and followed up the list on there should have religious activities by participation of people and the list on there should have community activities for Thai Buddhist to do merits in community.

Keywords : Self – Performance , Punkiriya-Vatthu

บทนำ

จากการที่ประเทศไทยได้วางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ถึง แผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 10 โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพของคนเป็นสำคัญแต่ปัจจุบันกลับพบว่า ประเทศไทยกำลังประสบปัญหาการพัฒนาคน ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศไทยในระยะเวลาที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ ได้ให้ความสำคัญเฉพาะด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านสังคม ประกอบกับการไหลบ่าของคลื่นวัฒนธรรม วิวัฒนาการ ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้าสู่สังคมไทยอย่างง่ายดายและต่อเนื่อง ในขณะที่คนไทย ส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมจะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงได้ดีพอทำให้คนไทยต้องประสบปัญหาวิกฤตค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และ พฤติกรรมเปลี่ยนไป (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.สำนักงาน, 2550) การที่ประชาชนมีพฤติกรรม เข้าข่ายบั่นทอนการเป็นคนดี มีแนวคิด วิถีชีวิต ค่านิยม ที่เบี่ยงเบน ไปจากความดีงามตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างเห็นได้ชัด ศูนย์การค้ากลายเป็น แหล่งชุมนุมพบปะสังสรรค์ เกิดปัญหาความย่อหย่อนของคุณธรรม จริยธรรม มากมาย อาทิ มี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก้าวร้าวรุนแรงแต่งกายตามสมัยนิยม เห็นแก่ตัว ไม่ใส่ใจ ต่อคนรอบข้างมีการใช้เวลาว่างอย่างไม่เหมาะสมเป็นต้น ซึ่งส่งผลเสียโดยตรงต่อประชาชนในสังคม และที่สำคัญยังส่งผลเสียต่อการพัฒนาประเทศอีกด้วย

ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง การปฏิบัติตนตาม หลักบุญกิริยาวัตถุของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร เพื่อ ศึกษาการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตถุ ของพุทธศาสนิกชน ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่าหลัก บุญกิริยาวัตถุ ส่งผลให้ทุกคนที่ปฏิบัติ จะได้รับประโยชน์สุขทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ปัญหาการวิจัย

1. การปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตถุของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร มากน้อยเพียงใด
2. การปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตถุ ของพุทธศาสนิกชน ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน หรือไม่
3. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตถุของ พุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร ของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร
2. เพื่อเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร ของพุทธศาสนิกชน ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษาอาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร ของ พุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

สมมติฐานของการวิจัย

1. พุทธศาสนิกชน ที่มีเพศต่างกัน มีการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร แตกต่างกัน
2. พุทธศาสนิกชน ที่มีอายุต่างกัน มีการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร แตกต่างกัน
3. พุทธศาสนิกชน ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร แตกต่างกัน
4. พุทธศาสนิกชน ที่มีอาชีพต่างกัน มีการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร แตกต่างกัน
5. พุทธศาสนิกชน รายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการปฏิบัติตนตามบุญกิริยาวัตร แตกต่าง
กัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และ มอร์แกน (สงครีชมพวงศ์, 2552) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนไม่เกิน .05 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 354 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เริ่มต้นโดยการแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นหมู่บ้าน คิดเป็นจำนวน 1,228 หลังคาเรือน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 4,435 คน หลังจากนั้นจึงนำจำนวน 4,434 คนมาคำนวณหาขนาดของกลุ่มตามตารางวิธีการสุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เทคนิควิธีการสุ่มของ Krejcie และ Morgan ได้จำนวน 354 คน จึงทำการสุ่มโดยที่กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสถูกเลือกเท่าๆกันกล่าวคือนำรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 4,435 คน จาก 1,228 หลังคาเรือน มาจับฉลากให้ได้ตามที่กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 354 คน เมื่อครบตามจำนวนแล้วจึงทำบัญชีรายชื่อและออกแจกแบบสอบถามตามบัญชีรายชื่อที่ได้จับฉลากไว้

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การปฏิบัติตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร” สรุปได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

จำแนกตามเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงโดยมีจำนวนทั้งสิ้น 284 คน คิดเป็นร้อยละ 80.85 และมีเพศชาย โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 71 คน คิดเป็นร้อยละ 19.15

จำแนกตามอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 36-50 ปี โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 171 คน คิดเป็นร้อยละ 49.30 รองลงมาคือ มีอายุ 35 ปีหรือต่ำกว่า โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 133 คน คิดเป็นร้อยละ 37.18 และน้อยที่สุดอายุ 51 ปีขึ้นไป โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.52

จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 262 คน คิดเป็นร้อยละ 74.65 และมีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 92 คน คิดเป็นร้อยละ 25.35

จำแนกตามอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพพ่อบ้าน/แม่บ้านโดยมีจำนวนทั้งสิ้น 180 คน คิดเป็นร้อยละ 52.39 รองลงมาคือมีอาชีพเกษตรกร/งานเอกชน/ส่วนตัว โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 102 คน คิดเป็นร้อยละ 28.17 และน้อยที่สุดมีอาชีพรับราชการ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 73 คน คิดเป็นร้อยละ 19.44

จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,000-15,000 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 173 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 รองลงมาคือ มีรายได้

ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 117 คน คิดเป็นร้อยละ 33.52 และน้อยที่สุด มีรายได้ต่อเดือนสูงกว่า 15,000 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 61 คน คิดเป็นร้อยละ 16.34

2. ผลการวิเคราะห์การปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาของพุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ดังนี้

1) พุทธศาสนิกชนปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตร โดยรวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านภavana มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านทาน และด้านศีลมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2) ผลการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตรของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีเพศต่างกัน มีการนำไปปฏิบัติโดยรวมทั้ง 3 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตรของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีอายุต่างกัน มีการนำไปปฏิบัติโดยรวมทั้ง 3 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตรของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำไปปฏิบัติโดยรวมทั้ง 3 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตรของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำไปปฏิบัติโดยรวมทั้ง 3 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตรของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการนำไปใช้โดยรวมทั้ง 3 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตรของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ผู้วิจัยได้แยกอภิปรายผล ตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

ผลการวิเคราะห์การปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตถุของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร โดยรวม สามารถอธิบายได้ดังนี้

ผลการศึกษาการการปฏิบัติตนตามหลักบุญกิริยาวัตถุของพุทธศาสนิกชน ตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร โดยรวมทั้ง 3 ด้าน มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ ดร.บุญเลิศ ศรีจันทร์ เรื่อง “หลักธรรมเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับกลุ่มเด็กและพุทธศาสนิกชน กลุ่มข้าราชการและประชาชน” พบว่า ปัญหาจริยธรรมของเด็กและพุทธศาสนิกชน เกิดจากการอบรมที่บกพร่องของครอบครัว และสถานศึกษา สามารถนำหลักธรรม บุญกิริยาวัตถุ ไปประยุกต์ให้สอดคล้องกับวัยของเด็กและพุทธศาสนิกชน เพื่อพัฒนาจิตของเด็กและพุทธศาสนิกชน ให้มีการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขพึ่งตนเอง เผชิญปัญหาได้ด้วยตนเอง เป็นที่พึงประสงค์ต่อสังคมได้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมานะ อภิวิฑฒโน (พระมานะ อภิวิฑฒโน (ยีนยง), 2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ ความเชื่อเรื่องบุญและบาปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี” พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี มีความเชื่อ เรื่องบุญ โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความเชื่อเรื่องบุญด้านทานอยู่ในระดับมาก ความเชื่อเรื่องบุญด้านภาวนาอยู่ในระดับมาก และความเชื่อเรื่องบุญด้านศีล อยู่ในระดับมาก

2 ผลการศึกษาเปรียบเทียบการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน ของพุทธศาสนิกชนที่มีเพศอายุระดับการศึกษาอาชีพและรายได้ต่อเดือนต่าง ดังนี้

1. จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า พุทธศาสนิกชน ที่มีเพศต่างกัน มีการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริชินทร์ ไชยนา และคณะ (ศิริชินทร์ ไชยนา และคณะ, 2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่ ” พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล อันได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาในภาคเรียนที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์กับการบำเพ็ญบุญตามหลักกิริยาวัตถุของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนอายุ ชั้นปีที่ศึกษา ที่พักอาศัย แหล่งรายได้ และความรู้เรื่องบุญกิริยาวัตถุ ไม่มีความสัมพันธ์กับการบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุ

2. จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า พุทธศาสนิกชน ที่มีอายุต่างกัน มีการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระสกลไกร ปุณณโกโร (พระสกลไกร ปุณณโกโร (ไกรเทพ). , 2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ ความเชื่อเรื่องการทำบุญ

ในพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง” พบว่า ผลการเปรียบเทียบความเชื่อเรื่องการทำบุญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง ตามเพศ ระดับการศึกษาอาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา และอายุ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า พุทธศาสนิกชน ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมานะ อภิวัฒน (พระมานะ อภิวัฒน (เย็นยง), 2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ ความเชื่อเรื่องบุญและบาปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี ” พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี ที่มีเพศ ระดับชั้น ระดับการศึกษาและรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองต่างกัน มีความเชื่อเรื่องบุญและบาปโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า พุทธศาสนิกชน ที่มีอาชีพต่างกัน มีการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุณีย์ กัลป์ยะจิตร (สุณีย์ กัลป์ยะจิตร , 2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การนำศีล 5 มาใช้ในชีวิตประจำวันของพุทธศาสนิกชน ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและพุทธศาสนิกชน ชายบ้านกรุณา” พบว่า อายุ การศึกษา และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา กับการนำศีล 5 มาใช้ในชีวิตประจำวัน จากการทดสอบทางสถิติ พบว่า ความแตกต่างดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การเลี้ยงดูของบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง กับการนำศีล 5 มาใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า พุทธศาสนิกชน ที่มีอาชีพ ต่างกัน มีการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประพิศ โมราณมูล (2554) (ประพิศ โมราณมูล, 2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การปฏิบัติตามหลักกรรม บุญกิริยาวัตถุ 3 ของข้าราชการ ในโรงเรียนเทศบาล สังกัดเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ” พบว่า มีการปฏิบัติตามหลักกรรมบุญกิริยาวัตถุ 3 โดยรวมทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลการศึกษาวิจัย พบว่า การนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน ของพุทธศาสนิกชน โดยรวม มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

การนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน ของพุทธศาสนิกชน โดยรวมทั้ง 3 ด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้นำศาสนา หรือผู้นำชุมชน ควรรักษา มาตรฐานที่ดีนี้ไว้ และทำการส่งเสริมให้พุทธศาสนิกชน มีการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการ ปฏิบัติตน ให้อยู่ในระดับดี ผู้นำศาสนา หรือผู้นำชุมชน ควรมีนโยบายส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ให้พุทธศาสนิกชน โดยการจัดโครงการพัฒนาคุณธรรมให้พุทธศาสนิกชน ทุกคนให้ หลากหลายวิธี และเป็นโครงการที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจและมาตรฐานของแผนชุมชน ตามที่กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน ของ พุทธศาสนิกชนตำบลสวนแตง อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ” ยังมีประเด็นที่น่าศึกษาอีกหลาย ประเด็น และงานวิจัยนี้ไม่อาจนำมาศึกษาได้ทั้งหมด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย ครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรศึกษาเรื่อง “ การประยุกต์หลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน ของนิสิต ในสถาบันอุดมศึกษา ”
2. ควรศึกษาเรื่อง “ ศึกษาบทบาทของผู้นำท้องถิ่นที่มีต่อการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการปฏิบัติตน ”
3. ควรศึกษาเรื่อง “ ศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมต่อการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ ไปใช้ในการ ปฏิบัติตน ของพุทธศาสนิกชน ”

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.สำนักงาน. (2550). *แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ.2550 – 2554*. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี. เจ. พรินติ้ง.

- ประพิศ โมราณมูล. (2554). บทความวิจัยการปฏิบัติตนตามหลักธรรม บุญกิริยาวัตถุ 3 ของข้าราชการครูในโรงเรียนเทศบาลสังกัดเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด. วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยปีที่ 2 ฉบับที่ 1 (มกราคม มิถุนายน 2554).
- พระมานะ อภิวิฑฒโน (ยีนยง). (2554). ความเชื่อเรื่องบุญและบาปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- พระสกลไกร ปุณณโกโร (ไกรเทพ). . (2553). ความเชื่อเรื่องการทำบุญในพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- ศิริขรินทร์ ไชยนา และคณะ. (2549). การบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สงศรี ชมพวงค์. (2552). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. นครศรีธรรมราช: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สุนีย์ กัลป์ยะจิตร . (2548). การนำศีล 5 มาใช้ในชีวิตประจำวันของเยาวชนในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา. วารสารสมาคมนักวิจัย.